

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Valami új

Valami lüktetés kéne újra!
Valami, ami történik velem!
Ami kitaszít végre az útra,
s csodálattal tölt el hirtelen.

Melytől szavam csak dadogva szólhat,
s az élet gyönyörleplébe takar...
A fanyarja tovaszáll a múltnak,
s szívem madárként repdesni akar.

Valami olyasmi kéne pont,
mikor egy dermedt, félszeg kis virág
a faggyal dacolva szirmot bont,
mert élni akar, s a fényre hág!

Hallgatás

Hallgatásom nem mélabú,
de a zaj szétloncsolja agyam,
s hangmartalékká sínylődik a szó,
mely bennem épp most megfogon.

Hallgatásom rezignáció,
ellenben vértől lüktető fejem,
s dobhártyámon a tompa rezzenés,
megnyugvást nem adhat nekem.

Hallgatásom meditáció,
mely kinyitja szemem tárlatát,
de szívem csendben, titkon zárja be
a végtelenség távlatát.

Nem kell a hang, nem kell a szó!
Önmagam rejtekébe tértem.
Csak hallgatom a lüktetést...
Jobb így, mint mikor még beszéltem!

Januári hangulat

Áttetsző tündér
csipkeruhában
lenge táncot jár.
Filigrán s bájos
gyöngydiadémján
felcsillan a táj.

Téli palástján,
nap sugarában
megbotlik a fény.
Kristályvilágban
hódít a múltó,
pajkos ezüstitény.

Ráébredés

Ezerszer voltam lemerült úszó,
s haraptam sorsom. Nincstelen,
elhagyott, pokol felé kúszó,
kiben nem hitt senki sem.

Többször leültem nádszál tövére,
s a lég felettem elsuhant...
Kívántam magam anyám ölébe,
öleljen, mint holtat a hant.

S bár éltem lényét imhol feledtem,
cipőm orrához göröny tapad,
Hádész partján mégis ráébredtem,
rossz és jó kéz kézben halad!

Álomváró

Esteledik,
s lágy homály telepszik a tájra.
Nem tudom még,
milyen álom hív az éjszakába.

Hazafelé
bandukolva látom tán a rétet,
avagy inkább
ádáz kezek tépik szét e képet?

Otthonomba
megérkezve drága arcot látok,
vagy a gonosz
incselkedve hint szívembe átkot?

Lázás fejem
fájón lüktet, vánkosomra vágyom.
Nem félek már,
kérlek, ölelj, csak jöjj, édes álom!

Rémálom

Lopva tekintek a mélyülő éjbe,
hátam lassan az ágyra feszül.
Gondolatom száll a ritkuló térbe,
s kezem fogása is elnehezül.

Néha megcsörren lánca a múltnak,
és lelkem táját gyom lepi el.
Várom a végét a megtett útnak,
Ármányszörny a sötétbe terel.

Retteg az eszme, képeket hív ma,
tőrrel kezében lépked a rém.
Hagyom a sorsot betérni sírva,
de tudom, e végzet még nem enyém.

Arcomon könnyek barázdát húznak,
s vánkosom ráncán fény foltja kel.
Reggel kísért még az álma a rútnak,
de estére már homály lepi el.

Ébredés (Haiku)

Hajnali harmat.
Pillám fényre vágó lét,
s mosoly arcomon.

Mikor

Mikor megfogod kezem,
s kilépünk a térbe,
az égi tengeren
más szférákat elérve:
Tiéd vagyok!

Mikor szemed tükreben
hágok fel a csúcsra,
a sóhaj-hegyeken
fénykévébe fúlva:
Tiéd vagyok!

Mikor rám virrad a táj,
s feloszlik az Éden,
rút fájdalom-homály
árnya vakítja létem:
Magam vagyok!

Mélabú

Mint csapzott fák
egy feldúlt völgy ölén,
szíved viharban áll!
Nem lépsz felém!

Eső zilál,
s kiút itt nem lehet...
A talmi fájdalom
uralja éltedet!

Lángol a táj!
Kövessed önmagad,
s üzd el a baljós
Jégmadarat!

Körforgás (Variáció)

Mint tavaszra a nyár,
s a nyárra ősz és tél,
az élet körbe jár,
hisz körkörös a tér!

Mint derült napra éj,
s az éjre ébredés,
sietsz, hogy révbe érij,
mert életed kevés.

Mint gyenge fényre árny,
s az árnyra fénysugár...
Kísérhet a Magány
az élet színpadán!

Túl késő

Már túl késő!
Ha fáj is a szív,
mi elmúlt végleg, messze taszít!

Marad az emlék,
s az idő talán,
gyógyít az égő múlt távlatán!

Telnek az évek!
s bár homály fedi
a régi létet, csak latba veti

sorsom az éltem,
s tán nem veszek el!
Mardos az énem, hitem vezekel!

Hajsza

Magasról néz a bosszúálló!
Futni szeretnék, hív a határ!
Idegen lény, a rosszra hajló,
bukdácsolva az utamba áll!

Síp sikolt fel, jön már a végzet!
Elfogy erőm, a töltet talál!
Sátán kutyája darabra téphet,
míg hírhedt gazdája mögötte vár.

Sirató

Szememben ádáz harca a létnek,
számban a kávé keserű íze,
Homályba burkolva, félőn kérlek,
ne gyere többé vissza ide.

Fáj a magány, bár veled ez rosszabb...
Itt ülsz, de arcod komor s merev.
Látványod is csak haragot hozhat...
Hideg szorítja a lelkemet!

Szaladj el végre, ne nézz a múltba!
Szerelmünk léte régen halott!
Lépjél előre, hágj fel az útra,
elűződ tán még így a fagyot!

Felismerés

Feloszlik a reggel tompasága,
s felém intesz lustán a semmiből.
Élessé vált egy érzés homálya,
s nem véd meg már senki semmitől.

Testemen még illatod halványan,
de látom ott az út felvert porát.
Elmentél, hogy lábnymod se lássam,
s a magány már feni rám fogát.

Megroppannék, ha a fény megtörne,
s nem látnék az égen csillagot,
nem vinne út a tündérvölgybe...
Úgy hinném, már a jövő is halott!

De átvillan a fájdalom határán,
s pillámon a könny is felragyog,
a felismerés e szakítás árán:
Ettől is csak erősebb vagyok!

Illanó remény

Az éj borongós részeit bejártam,
s még nem pihentem, bár fáradt vagyok.
Fatörzseken göröngyöket láttam,
s leveleken, amint a fény ragyog.

Estelenként ágyam földre vetve,
harmatos fű lett a nyoszolyám.
Fejem fölül, az eget befestve,
nézett le az öreg hold reám.

Lábnymom' a távlat messze vitte,
s az út porát is elfújta a szél.
Lelkem a megváltás jöttét hitte,
mint vándor, ki hazatérni vél.

Vége ennek! Itt maradok veszve!
Nem kell már az illanó remény!
A Mindenség átkarolva tesz le,
ha éveimnek száma véget ér!

Dédanyám

Rokka mellett ült dédanyám,
s kezét az ölébe tette.
Nem volt mit tennie, s tán,
szendergése a múltba vezette.

Otthona a messzi puszta,
s gyermekkora hívta őt,
vagy a szíve húzta vissza
keresni a tiszta nőt,
ki fiatalon arra vágyott,
legyen lelke végtelen,
lelje fel a nagyvilágot,
s léte maradjon ezen
a parányi földön, ott,
hol szelíden jár a szél,
s a bú emberen nem fogott,
csak nevetés, csak öröm él.

Dédanyámnak szendergése
lassan csendre változott,
keze kihullt az öléből,
s angyalként eltávozott!

Nem éri meg

Nem éri meg e fájdalom,
hogy így kínozd magad!
Előre nézz, van még jövő,
s remény mindig marad!

Ha bús világ csak rosszat ád,
se horgaszd le fejed,
hisz van, ki benned vigaszt lát,
s a társad is lehet!

Csak annyi kell, hogy két kezét
a kezédbe vegyed,
akkor talán, sok kín után,
otthonra lel veled!

Valami más

Valami más ült szívemre...
Létem gondja oly csekély!
Lelkem húrját megpengetve
bennem él a szó: Remélj!

Remélj, szegény Magyarország,
hogy múltad fénye újra kél,
nem felejt a fiatalság,
s harcolni fog éltedért!

Siehst Du...

Siehst Du, die Sonne ist auferstanden?
Mich verlassen nächtliche Gedanken.
Die Träume geben mir keinen Halt,
Das Licht malt die Realität kalt.

Spürst Du das Verlangen nach dem Leben,
das Gefühl, um die Liebe was zu geben?
Sehnsucht, um die gemeinsame Stunde?
Begierde, um die Heilung der Wunde?

Denkst Du noch an die gestohlene Zeit?
Meinst sie bedeutet für uns Ewigkeit?
Hegst Du noch manch zärtliche Gedanken,
glaubst Du, wirst dabei nicht mehr wanken?

Hoffst', wir können das Geheimnis wahren,
uns festhaltend Gefühle bejahren?
Wünschst' noch uns're Leben zu verweben?
Die Worte Liebschaft, Freundschaft zu erwägen?